

bitnome ne znači osiromašiti vjeru ili staviti Crkvu u obrambenu poziciju nego otkriti ili ponovo otkrivati u vjeri ista načela novoga načina mišljenja i življenja, a u Crkvi jače bratstvo i apostolat u službi ljudi. Ako kršćani doista misle ostati, a u nekim dijelovima svijeta i postati sol zemlje, ako žele pokazati i dokazati smisao stvari ljudima koji su skloni pretjeranostima i absurdima, onda oni moraju produbiti svoj *raison d'être* kršćana i ostati sjedinjeni s Kristom i Duhom koga nitko nije zakupio i koji je danas kao i juče prisutan u svojoj Crkvi.

o. I. Vugdelija

NOVI OBRED REĐENJA ĐAKONA I SVEĆENIKA

Kao što je opće uvjerenje da je za II vatikanski sabor shema o liturgiji bila najbolje pripravljena pa i stoga prva raspravljena i izglasana tako je i Veće za provedbu te Konstitucije sigurno ustanova koja na temelju sabora radi najekspeditivnije. To treba još jače istaknuti jer se radi ne samo o zahvatima u uskoj vezi s crkvenim naukom i životom nego o stvarima koje su najuže povezane s mentalitetom vjernika i s davno uvriježenom tradicijom. A zahvati su Vijeća tako brojni da ih već nije lako nabrojiti i k tome, što je daleko važnije, po sudu ogromne većine stručnjaka i vjernika zaista kvalitetni. Ako je god. 1957. Pio XII liturgijski pokret našega stoljeća nazvao »prolazom Duha Svetoga kroz Crkvu« i sabor prihvatio tu konstataciju u svojoj liturgijskoj Uredbi (čl. 43), onda se smije dodati da taj prolaz nije bio prolazan nego da na poseban način upravlja rad našega Vijeća. Prema tome se možemo nadati da će Božja milost i nakon što Vijeće završi svoj ogroman posao obilato pomagati da sve to donese u dušama i u Crkvi kao takvoj neprocjenjive plodove za više stoljeća.

Vijeće nas je prošle godine, uz osam novih prefacija i tri nova misna kanona, obdarilo i drugim svojim zaključnim radovima među kojima se ističe obnovljeni obred ređanja đakona, presbitera i biskupa. Kao što je Pio XII u mnogo točaka pretekao i pripremio II vatikanski sabor tako je i na ovom polju, prvi poslije toliko stoljeća, duboko zarinuo plug Apostolskom konstitucijom »Sacramentum ordinis« od 30. XI 1947, kojom je proglasio da je jedina »materija« tih viših redova

polaganje biskupovih ruku, a jedina »forma« glavne riječi iz prefacije kod tih redanja. Taj se zahvat može pravo procijeniti samo kad se ima na pameti koliko je riječi i crnila potrošeno u dokazivanju da je i predaja instrumenata dio sakramentalne materije koju su vrlo isticale i riječi npr. kod redanja svećenika s predajom kaleža: »Primi vlast prikazivati Bogu žrtvu kao za žive tako i za mrtve. U imenu Gospodnjem!« Kao da mu ta vlast nije bila već dana samim polaganjem ruku, kako su već apostoli redili svoje pomoćnike i nasljednike.

Sabor se vrlo malo zadržao kod obreda svetoga reda (ali je zato taj sakrament dogmatski temeljito obradio u Konstituciji o Crkvi) da se njegova liturgijska Konstitucija, zapravo, zadovoljila jednom rečenicom: »Obredi redanja neka se prerade s obzirom na ceremonije i riječi« (čl. 76) i dozvolom da nagovori kod redanja mogu biti na živom jeziku (što je već daleko nadmašeno dozvolom od 4. V 1967. da se tako može obaviti sav obred) i da svi prisutni biskupi smiju položiti ruke na novog biskupa. Međutim, i na obnovu se toga obreda odnosi vrlo zahtjevni čl. 37. Uredbe pa je posao bio mnogo teži i delikatniji nego se čini sada kad je obavljen.

Obnovu je obreda redanja Vijeće povjerilo posebnoj svojoj radnoj komisiji s potkomisijama, a radilo se, kao uvijek, i u vezi s nekim drugim komisijama Vijeća. Na taj je način nastao prvi prijedlog »uz sudjelovanje stručnjaka i savjetovanje s biskupima raznih krajeva svijeta«, kako traži čl. 25. Uredbe kod preinake svih liturgijskih knjiga. Poslije toga je taj prvotni nacrt obnovljenog obreda, kako je izvjestilac J. Lecuyer 18. VI 1968. izjavio na vatikanskoj konferenciji za štampu, prošao sedam redakcija i razne pokuse. Napokon je obnovljeni obred odobrio i proglasio Apostolskom konstitucijom »Pontificalis Romani« papa Pavao VI na spomenuti dan. Zatim je Kongregacija obreda dekretom od 15. VIII 1968. odredila da se do Uskrsa ove godine mogu kod redanja đakona, svećenika i biskupa po volji upotrebljavati dosadašnji obred ili ovaj novi, ali *od ovogodišnjeg Uskrsa samo novi*. Prema tome će i naši novi đakoni i mladomisnici biti ređeni po novom obredu. Hrvatski je prijevod već priređen pa se je nadati da će ga naša Biskupska konferencija na vrijeme odobriti i rimsko Vijeće potvrditi (za što treba samo par dana). Stoga će sigurno mnoge zanimati kako je obred obnovljen i kako sada izgleda.